

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 29 października 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy M. w W. w VIII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: S SR Małgorzata Lewczuk Protokolant: Magdalena Rucińska przy udziale Prokuratora: Małgorzata Gołębiowska, Maria Wawer, Magdalena Beroud-Korowajczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 6 sierpnia 2014 roku, 24 września 2014 roku oraz 29 października 2014 roku

sprawy **V. H.**, córki G. i S. z domu D., urodzonej (...) w L. (Liban)

oskarżonej o to, że:

1. w okresie od 01 stycznia 2008r. do 15 lipca 2008r. zaniechała wbrew obowiązującym przepisom Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994r. z późn. zm., złożenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W. przy ul. (...) we właściwym rejestrze sądowym za okres od 20 listopada 2007r. do 31 grudnia 2007r.,

tj. o czyn z art. 79 pkt 4 Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994r. z późn. zm.

2. w okresie od 01 stycznia 2009r. do 15 lipca 2009r. zaniechała wbrew obowiązującym przepisom Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994r. z późn. zm., złożenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W. przy ul. (...) we właściwym rejestrze sądowym za okres 01 stycznia 2008r. do 31 grudnia 2008r.,

tj. o czyn z art. 79 pkt 4 Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994r. z późn. zm.

3. w okresie od 01 stycznia 2010r. do 15 lipca 2010r. zaniechała wbrew obowiązującym przepisom Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994r. z późn. zm., złożenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W. przy ul. (...) we właściwym rejestrze sądowym za okres 01 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2009r.,

tj. o czyn z art. 79 pkt 4 Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994r. z późn. zm.

4. w okresie od 01 stycznia 2008r. do 30 czerwca 2008r. zaniechała wbrew obowiązującym przepisom Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994r.

z późn. zm. sporządzenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W. przy ul. (...), za okres od 20 listopada 2007r. do 31 grudnia 2007r.,

tj. o czyn z art. 77 pkt 2 Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994r. z późn. zm.

w okresie od 01 stycznia 2010r. do 30 czerwca 2010r. zaniechała wbrew obowiązującym przepisom Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994r. z późn. zm. sporządzenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W. przy ul. (...), za okres od 01 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2009r.,

tj. o czyn z art. 77 pkt 2 Ustawy o rachunkowości z dnia 29 września 1994r. z późn. zm.

orzeka:

Na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne wobec oskarżonej **V. H.** warunkowo umarza na okres 2 (dwóch) lat próby, przy czym ustala, że:

1. oskarżona w ramach czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku dopuściła się tego, że w okresie od 01 stycznia 2009r. do 15 lipca 2009r. zaniechała, wbrew obowiązującym przepisom ustawy o rachunkowości, złożenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W., ul. (...), we właściwym rejestrze sądowym za okres od 01 stycznia 2008r. do 31 grudnia 2008r., tj. popełniła występki z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości

2. oskarżona w ramach czynów zarzucanych jej aktem oskarżenia opisanych w punkcie 1 i 4 części wstępnej wyroku dopuściła się tego, że w okresie od 01 stycznia 2008r. do 30 czerwca 2008r. zaniechała wbrew obowiązującym przepisom ustawy o rachunkowości sporządzenia, a w konsekwencji również złożenia we właściwym rejestrze sądowym, sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W., ul. (...), za okres od 20 listopada 2007r. do 31 grudnia 2007r., tj. występkę z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości

3. oskarżona w ramach czynów zarzucanych jej aktem oskarżenia opisanych w punkcie 3 i 5 części wstępnej wyroku dopuściła się tego, że w okresie od 01 stycznia 2010r. do 30 czerwca 2010r. zaniechała, wbrew obowiązującym przepisom ustawy o rachunkowości, sporządzenia, a w konsekwencji również złożenia we właściwym rejestrze sądowym, sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W., ul. (...), we właściwym rejestrze sądowym za okres od 01 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2009r., tj. występkę z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. zobowiązuje oskarżoną do zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 1 200 (jeden tysiąc dwieście) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Postpenitencjarnej;

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. i 629 k.p.k. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) Sp. z o.o. powstała w dniu 22 października 2007 roku. W dniu 20 listopada 2007 została wpisana natomiast do Krajowego Rejestru Sądowego. V. H. (wcześniej: I.) była w tej spółce jedynym współnikiem, posiadającym całość udziałów i jednocześnie pełniła funkcję prezesa jej zarządu. W spółce ustanowiony został także prokurent samoistny w osobie R. W.. Pełniona przez niego funkcja ujawniona została w KRS wpisem z dnia 21 lutego 2008 roku. R. W. zajmował się wszelkimi sprawami spółki, zaś V. H. na mocy wewnętrznych uzgodnień z R. W. pełniła funkcję prezesa zarządu jedynie formalnie; nie interesowała się sprawami spółki ani nie wykonywała żadnych czynności związanych z jej bieżącą działalnością.

W okresie od kwietnia 2008 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku usługi rachunkowe dla spółki (...) świadczyło biuro rachunkowe prowadzone przez B. M.. Usługi te polegały na prowadzeniu ksiąg rachunkowych. W ramach prowadzonych usług biuro B. M. sporządziło dla spółki (...) sprawozdanie finansowe za rok 2008. We wszelkich sprawach związanych z obsługą księgową spółki (...) kontaktowała się z R. W.. Jemu także przekazała sporządzone za rok 2008 sprawozdanie finansowe.

V. H., mimo pełnienia funkcji prezesa zarządu nie dopełniła ciążącego na niej z tego tytułu obowiązku sporządzenia w ustawowym terminie sprawozdania finansowego za okres od dnia 20 listopada 2007 roku do dnia 31 grudnia 2007 roku oraz za rok 2009. Konsekwencją zaniechania sporządzenia sprawozdań finansowych za wymienione okresy był fakt, iż nie zostały one złożone we właściwym rejestrze sądowym. Mimo zaś sporządzenia sprawozdania finansowego za rok 2008, także to sprawozdanie nie zostało złożone we właściwym rejestrze sądowym.

W dniu 17 maja 2010 roku V. H. zawarła z R. W. umowę sprzedaży, na mocy której prawa do posiadanych przez nią w spółce (...) udziałów oraz wszelkie prawa i obowiązki z nimi związane przeszły na kupującego R. W.. Tego samego dnia V. H. sporządziła własnoręcznie podpisane oświadczenie o rezygnacji z funkcji prezesa zarządu w/w spółki. Wniosła

jednocześnie o niezwłoczne przeprowadzenie Zgromadzenia Wspólników w celu podjęcia uchwały o odwołaniu jej z tej funkcji i złożenia stosownych wniosków do rejestru przedsiębiorców KRS.

Zmiana danych w KRS nastąpiła w dniu 14 marca 2011 roku, kiedy to jako prezes zarządu wpisany do niego został M. B..

V. H. nie była uprzednio karana sędownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia oskarżonej V. H. (k. 65, 111 – 112), zeznania świadka P. H. (k. 133), zeznania świadka B. M. (k. 42, 144 – 145), informacje z KRS (k. 8 – 9, 30 – 36), kopia oświadczenia (k. 125), kopia umowy sprzedaży (k. 126 – 129) oraz dane o karalności (k. 56, 97, 141).

Oskarżona V. H., przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego (k. 65), nie przyznała się do zarzucanych jej czynów z art. 77 pkt. 2 i 79 pkt. 4 Ustawy o rachunkowości i odmówiła składania wyjaśnień. Natomiast w toku rozprawy przed Sądem w dniu 6 sierpnia 2014 roku (k. 111 – 112) oskarżona przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że w toku postępowania przygotowawczego nie zrobiła tego, ponieważ „nie wiedziała, o co chodzi w sprawie”. Według wyjaśnień oskarżonej figurowała ona jako prezes zarządu spółki Fair B., ponieważ jej mąż często wyjeżdżał do Stanów Zjednoczonych na kilka miesięcy i w związku z tym „przekazał jej firmę”. Oskarżona podkreśliła, że tylko formalnie była prezesem zarządu spółki, a wszelkimi sprawami związanymi z prowadzeniem spółki i jej bieżącą działalnością zajmował się kolega jej męża – R. W.. Z wyjaśnień oskarżonej V. H. wynika również, iż w 2010 roku R. W. odkupił od niej wszystkie udziały w spółce. Ponadto oskarżona oświadczyła, że nie wie, czy zaległe sprawozdania finansowe zostały w konsekwencji złożone do Krajowego Rejestru Sądowego. Dodała przy tym, że nie była świadoma, iż jako prezes zarządu miała obowiązek składania sprawozdań finansowych do Krajowego Rejestru Sądowego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonej wraz z pozostałymi dowodowymi ujawnionymi na rozprawie Sąd ocenił w oparciu o reguły art. 7 k.p.k., zgodnie z którymi Sąd ocenia dowody swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, jak i wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Sąd obdarzył wyjaśnienia oskarżonej V. H. złożone na rozprawie przed Sądem przymiotem wiarygodności. Są one spójne i logiczne i w świetle pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów nie budzą wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Oskarżona V. H. w sposób jasny przedstawiła powody, dla których nie dopełniła ciężących na niej z mocy ustawy obowiązków sporządzenia oraz złożenia sprawozdań finansowych do KRS. Jej wyjaśnienia korespondują w pełni z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, w tym przede wszystkim z zeznaniami świadków P. H. (k. 133) oraz B. M. (k. 42, 144 – 145), a także z dowodami nieosobowymi w postaci informacji z KRS (k. 8 – 9, 30 – 36) oraz kopiami umowy sprzedaży (k. 126 – 129) i oświadczenia (k. 125). Brak jest więc w zgromadzonym w niniejszej sprawie materiale dowodowym danych, które w jakikolwiek sposób poddawałyby w wątpliwość wiarygodność wyjaśnień oskarżonej. W związku z tym Sąd doszedł do przekonania, iż jej oświadczenie o przyznaniu się do popełnienia zarzucanych jej czynów oraz przedstawione przez nią okoliczności ich popełnienia są wiarygodne i winny stanowić podstawę czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Z wyjaśnieniami oskarżonej korelują w pełni zeznania świadków P. H. (k. 133) oraz B. M. (k. 42, 144 – 145). Depozycje te Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Wymienieni świadkowie z własnej perspektywy oraz dokładnie i zgodnie z posiadaną przez siebie wiedzą opisali sposób funkcjonowania spółki (...). Ich zeznania są logiczne, konsekwentne i wzajemnie się uzupełniają. Sąd nie znalazł więc żadnych podstaw, aby odmówić im pełniej wiarygodności i mocy dowodowej.

Świadek P. H., mąż oskarżonej, zeznał w toku rozprawy w dniu 24 września 2014 roku (k. 133), że oskarżona na jego prośbę pełniła funkcję prezesa zarządu spółki powstałej i funkcjonującej na skutek jego inicjatywy, ponieważ on sam prowadził działalność gospodarczą i w Polsce i za granicą, a w związku z tym musiał często i na długo wyjeżdżać, nie

mogąc osobiście i na bieżąco zajmować się sprawami tejże spółki. Świadek zaznaczył przy tym, że do spółki od samego początku jej funkcjonowania został powołany prokurent w osobie R. W., który miał zajmować się wszystkimi sprawami spółki, podczas gdy jego żona V. H. jedynie formalnie pełniła funkcję prezesa zarządu. Świadek nie ukrywał bowiem, że jego żona nie posiadała niezbędnych predyspozycji do kierowania spółką i nigdy wcześniej nie prowadziła tego rodzaju działalności. R. W. nie wywiązywał się jednak odpowiednio z obowiązków, jakie na siebie przyjął, a związanych z zajmowaniem się wszelkimi sprawami spółki. W konsekwencji doszło do rezygnacji jego żony z pełnienia funkcji prezesa zarządu, a udziały w spółce (...) odkupił właśnie R. W. w maju 2010 roku.

Świadek B. M., w toku postępowania przygotowawczego (k. 42), zeznała, że jest właścicielką biura rachunkowego, które od kwietnia 2008 roku do dnia 31 grudnia 2008 roku świadczyło usługi dla firmy (...), polegające na prowadzeniu ksiąg rachunkowych. Świadek oświadczyła, że sporządziła sprawozdanie finansowe spółki za rok 2008. B. M. podkreśliła przy tym, iż do obowiązków jej biura nie należało złożenie w/w sprawozdania do KRS – za to odpowiedzialny był bowiem, zgodnie z odpowiednimi w tym zakresie przepisami, kierownik jednostki. W toku rozprawy w dniu 29 października 2014 roku (k. 144 – 145) świadek podtrzymała uprzednio złożone zeznania i dodała, że faktycznie prowadzeniem spraw spółki zajmował się R. W.. Był on w zasadzie jedyną osobą, która kontaktowała się z nią w sprawach spółki. Świadek podkreśliła przy tym, że prowadzeniem działalności spółki, także w odniesieniu do spraw księgowych i kontaktów z prowadzonym przez nią biurem rachunkowym nie zajmowała się oskarżona.

Nie budzącymi wątpliwości Sądu są także zeznania właścicielki lokalu, który w KRS figurował jako siedziba spółki (...), E. Ł. (k. 13 – 14). Na podstawie art. 392 § 1 w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. uznane one zostały za ujawnione bez odczytywania, albowiem bezpośrednio przesłuchanie świadka nie było niezbędne, a żadna ze stron nie sprzeciwiła się temu. Sąd uznał zeznania E. Ł. za wiarygodne, aczkolwiek nie wnoszące nic istotnego do sprawy, albowiem nie odnoszą się one do zarzutów przedstawionych oskarżonej.

Sąd uznał za w pełni wiarygodny dowód nieosobowy w postaci odpisu z KRS (k. 8 – 9, 30 – 36). Wynika z niego, że oskarżona V. H. pełniła funkcję prezesa zarządu spółki Fair B. w okresie objętym zarzutami. Od dnia 21 lutego 2008 roku prokurentem w/w spółki był R. W.. Z omawianego dokumentu wynika również, że w dniu 14 marca 2011 roku funkcję prezesa zarządu objął M. B..

Za autentyczne Sąd uznał również dokumenty w postaci kopii umowy sprzedaży udziałów w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (k. 126 – 129) oraz kopii oświadczenia V. H., w którym rezygnuje ona z pełnienia funkcji prezesa zarządu spółki Fair B. (k. 125). Potwierdzają one, iż oskarżona w 2010 roku przestała pełnić funkcję prezesa zarządu spółki, a także sprzedała wszystkie posiadane przez siebie udziały.

Na walor wiarygodności zasługują również pozostałe dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy w postaci kopii aktu notarialnego (k. 15 – 19), kopii informacji do US (k. 124) oraz pisma do KRS (k. 130 – 131). Dowody te zostały sporządzone w formie przewidzianej przez przepisy prawa, ich treść nie budzi wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony postępowania.

V. H. została oskarżona o to, że:

1. w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 15 lipca 2008 roku zaniechała, wbrew obowiązującym przepisom ustawy o rachunkowości, złożenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) sp. z o.o. we właściwym rejestrze sądowym za okres od 20 listopada 2007 roku do 31 grudnia 2007 roku, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości,
2. w okresie od 01 stycznia 2009 roku do 15 lipca 2009 roku zaniechała, wbrew obowiązującym przepisom ustawy o rachunkowości, złożenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) sp. z o.o. we właściwym rejestrze sądowym za okres od 1 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości,

3. w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 15 lipca 2010 roku zaniechała, wbrew obowiązującym przepisom ustawy o rachunkowości, złożenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) sp. z o.o. we właściwym rejestrze sądowym za okres od 1 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku, tj. o czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości,
4. w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 30 czerwca 2008 roku zaniechała, wbrew obowiązującym przepisom ustawy o rachunkowości, sporządzenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) sp. z o.o. za okres od 20 listopada 2007 roku do 31 grudnia 2007 roku, tj. o czyn z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości,
5. w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 30 czerwca 2010 roku zaniechała, wbrew obowiązującym przepisom ustawy o rachunkowości, sporządzenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) sp. z o.o. za okres od 1 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku, tj. o czyn z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości.

Dokonawszy analizy materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy uznał w ramach czynów zarzuconych oskarżonej, że dopuściła się ona tego, że w okresie od 1 stycznia 2009 roku do 15 lipca 2009 roku zaniechała, wbrew obowiązującym przepisom ustawy o rachunkowości, złożenia sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) Sp. z o.o. we właściwym rejestrze sądowym za okres od 1 stycznia 2008 roku do 31 grudnia 2008 roku, tj. popełnienia występku z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości. Kolejnym występkiem, którego popełnienie Sąd przypisał oskarżonej jest to, że w okresie od 1 stycznia 2008 roku do 30 czerwca 2008 roku zaniechała, wbrew obowiązującym przepisom ustawy o rachunkowości, sporządzenia, a w konsekwencji również złożenia we właściwym rejestrze sądowym, sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) sp. z o.o. za okres od 20 listopada 2007 roku do 31 grudnia 2007 roku, a tym samym oskarżona dopuściła się czynu z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości. Nadto oskarżona dopuściła się tego, że w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 30 czerwca 2010 roku zaniechała, wbrew obowiązującym przepisom ustawy o rachunkowości, sporządzenia, a w konsekwencji również złożenia we właściwym rejestrze sądowym, sprawozdania finansowego z działalności firmy (...) sp. z o.o. we właściwym rejestrze sądowym za okres od 1 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku, tj. występku z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości.

Sąd przypisując oskarżonej popełnienie wskazanych wyżej występków zmienił ich opis i kwalifikację prawną przyjętą przez oskarżyciela w akcie oskarżenia, a mianowicie uznając, że czyny z punktu 1 i 4 aktu oskarżenia stanowią jeden występku, a kolejny występku stanowią czynu z punktu 3 i 5 aktu oskarżenia, przy czym wskazane występkę zakwalifikowane zostały z art. 77 pkt. 2 Ustawy o rachunkowości. Sąd dokonał tym samym istotnej zmiany opisu czynów zarzucanych oskarżonej V. H. poprzez uznanie, iż zaniechanie złożenia przez nią sprawozdań finansowych za okres od 20 listopada 2007 roku do 31 grudnia 2007 roku oraz za rok 2009 stanowiło tzw. czyny współukarane następcze w stosunku do zaniechania sporządzenia sprawozdań finansowych za w/w okresy. Oskarżonej zarzucono bowiem aktem oskarżenia odnośnie każdego ze wskazanych okresów po dwa przestępstwa, a mianowicie zaniechanie sporządzenia sprawozdania finansowego w ustawowym terminie oraz zaniechanie złożenia go we właściwym rejestrze sądowym. W sytuacji jednak, gdy sprawca wpieryw zaniecha sporządzenia sprawozdania finansowego, nie wydaje się możliwe, aby następnie miał możliwość złożenia go w rejestrze sądowym. W takiej sytuacji, zdaniem Sądu, należy więc uznać, iż drugi chronologicznie czyn stanowi „współukarany czyn następczy” wobec pierwszego z nich. Nie ulega bowiem wątpliwości, że zachowaniu oskarżonej, polegającym najpieryw na zaniechaniu obowiązku sporządzenia, a następnie zaniechaniu złożenia we właściwym rejestrze sądowym sprawozdania finansowego towarzyszyła zwartość czasowa, a w obu przypadkach wymienione zachowania odnosiły się do tego samego sprawozdania finansowego, zaś zaniechanie złożenia sprawozdania finansowego było logiczną i typową konsekwencją wypełnienia znamion występku z art. 77 pkt. 2 Ustawy o rachunkowości. Dochodząc do powyższego przekonania, Sąd miał także na uwadze pogląd wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2003 roku (I KZP 5/03) wskazujący, iż „przy dokonywaniu analizy, czy w okolicznościach konkretnego wypadku powinno dojść do redukcji ocen prawnokarnych z zastosowaniem konstrukcji czynu współukaranego następczego, należy mieć w polu rozważań następujące okoliczności: a) integralne powiązanie czynu, za który sąd skazuje sprawcę i wymierza mu karę, z czynem, który uznany zostaje za współukarane przestępstwo następcze; b) porównanie stopnia społecznej szkodliwości obu czynów, przy czym nie może być uznane za współukarane przestępstwo następcze takie, które przewyższa stopniem społecznej szkodliwości czyn, który stanowi podstawę skazania i wymierzenia kary lub gdy w istotny sposób wzmacnia ono skutek

wywołany przestępstwem głównym; c) z reguły tożsamość rodzajowego dobra chronionego przestępstwa głównego i następczego oraz tożsamość pokrzywdzonego”. Zdaniem Sądu, kierując się zawartymi w przywołanym judykacie wskazówkami, nie można uznać, aby zachowanie oskarżonej w 2008 i 2010 roku, wypełniające znamiona art. 79 ust. 4 ustawy o rachunkowości i stanowiące typową, logiczną konsekwencję zachowania wypełniającego znamiona art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości przewyższało stopniem społecznej szkodliwości zaniechanie sporządzenia sprawozdania finansowego wyczerpującego znamiona art. 77 pkt. 2 Ustawy o rachunkowości. Stanowisko takie jest tym bardziej uzasadnione, że zaniechanie sporządzenia sprawozdania finansowego jest występkiem, którego popełnienie zawsze determinuje wypełnienie znamion czynu z art. 79 pkt. 4 Ustawy o rachunkowości. Niewątpliwie nie da się bowiem nie wyczerpać znamion tego przepisu w sytuacji, gdy nie sporządzone zostało sprawozdanie finansowe, a zatem w sytuacji popełnienia czynu z art. 77 pkt. 2 wskazanej ustawy. O społecznej szkodliwości porównywanych występków świadczyć może również zagrożenie karą przewidziane przez oba przywoływane przepisy. Niesporządzenie sprawozdania finansowego zagrożone jest bowiem karą grzywny lub karą pozbawienia wolności do lat 2 (albo obiema tymi karami łącznie), natomiast zaniechanie złożenia takiego sprawozdania we właściwym rejestrze sądowym zagrożone jest karą grzywny albo karą ograniczenia wolności. Stwierdzić więc należy, iż zagrożenie za przestępstwo z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości jest zdecydowanie surowsze, co prowadzi do przekonania, że także ustawodawca uznał, iż czyn ten charakteryzuje również wyższa społeczna szkodliwość. Niewątpliwie także oba wskazane występkę charakteryzują się tożsamością chronionego dobra prawnego, jakim jest obrót gospodarczy oraz zasady jego prawidłowego funkcjonowania.

Art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości stanowi, że „kto wbrew przepisom ustawy dopuszcza do niesporządzenia sprawozdania finansowego (...) podlega grzywnie lub karze pozbawienia wolności do lat 2, albo obu tym karom łącznie”. Jednostkami zobowiązanymi do sporządzania sprawozdania są, w myśl art. 2 ust. 1 ustawy o rachunkowości, spółki handlowe (osobowe i kapitałowe, w tym również organizacje) oraz, co do zasady, spółki cywilne, a także inne osoby prawne, z wyjątkiem Skarbu Państwa i Narodowego Banku Polskiego.

Art. 79 pkt 4 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości stanowi zaś, że „kto wbrew przepisom ustawy nie składa sprawozdania finansowego lub sprawozdania z działalności we właściwym rejestrze sądowym podlega grzywnie albo karze ograniczenia wolności”. Art. 69 § 1 omawianej ustawy precyzuje natomiast podmiot zobowiązany w imieniu jednostki do dopełnienia powyższego obowiązku – „kierownik jednostki składa we właściwym rejestrze sądowym roczne sprawozdanie finansowe (...) w ciągu 15 dni od dnia zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego”. Jednostkami zobowiązanymi do złożenia sprawozdania są, w myśl art. 3 ust. 1 ustawy o rachunkowości „podmioty i osoby określone w art. 2 ust. 1”, czyli spółki handlowe (osobowe i kapitałowe, w tym również organizacje) oraz, co do zasady, spółki cywilne, a także inne osoby prawne, z wyjątkiem Skarbu Państwa i Narodowego Banku Polskiego. Przez kierownika jednostki rozumie się natomiast, według art. 3 ust 1 pkt 6 ustawy o rachunkowości, „członka zarządu lub innego organu zarządzającego, a jeżeli organ jest wieloosobowy – członków tego organu, z wyłączeniem pełnomocników ustanowionych przez jednostkę”. Należy przy tym zaznaczyć, iż zgodnie z art. 4 ust. 5 ustawy o rachunkowości kierownik jednostki ponosi odpowiedzialność za wykonywanie obowiązków w zakresie rachunkowości określonych ustawą. Tym samym w przypadku powierzenia obowiązków innej osobie, kierownik jednostki ponosi odpowiedzialność z tytułu nadzoru nad wykonywaniem tych obowiązków przez taką osobę (E. Walińska (red.), Ustawa o rachunkowości. Komentarz, wydawnictwo LEX, 2013).

Czyn zabroniony wymieniony w art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości można popełnić jedynie umyślnie (E. Walińska (red.), Ustawa o rachunkowości. Komentarz, wydawnictwo LEX, 2011). Kodeks karny definiuje pojęcie umyślności w art. 9 stanowiąc, iż „czyn zabroniony popełniony jest umyślnie, jeżeli sprawca ma zamiar jego popełnienia, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi”. Czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości ma charakter formalny. Oznacza to, że dla realizacji jego znamion nie istnieje wymaganie wystąpienia jakiegokolwiek skutku. Penalizowany jest bowiem sam fakt niedopełnienia obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę w ustawie, a nie skutki ich niedopełnienia.

Należy zaznaczyć, że dla odpowiedzialności kierownika jednostki w zakresie czynów określonych w art. 77 pkt. 2 lub 79 pkt. 4 Ustawy o rachunkowości nie ma żadnego znaczenia fakt, iż do sporządzenia sprawozdania finansowego

wynajęto zewnętrzną firmę czy też zobowiązano do tego jakąś konkretną osobę. Zawsze w sytuacji niesporządzenia takiego sprawozdania czy też jego niezłożenia odpowiedzialność spoczywała będzie na kierowniku jednostki, którym, jak już była o tym mowa, jest członek zarządu lub innego organu zarządzającego.

W odniesieniu do niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż za sporządzenie sprawozdań finansowych w spółce (...) i ich złożenie w odpowiednim rejestrze sądowym odpowiedzialna była oskarżona V. H. jako prezes zarządu, a więc określona przez ustawę jako kierownik jednostki, a nie R. W. jako prokurent spółki, będący szczególnego rodzaju pełnomocnikiem. Zatem ustalenie, że na mocy wewnętrznego porozumienia to właśnie R. W. zajmował się całością działalności i prowadzeniem wszelkich spraw spółki nie może więc wyłączać winy oskarżonej. Nie zaszły bowiem tego rodzaju okoliczności, które pozwalałyby uznać, iż z jakiegoś szczególnego powodu nie ciążył na niej obowiązek sporządzenia, a następnie złożenia sprawozdania finansowego we właściwym rejestrze sądowym. Niewątpliwie bowiem to na V. H. jako na prezesie zarządu spółki ciążył obowiązek dopilnowania, aby sprawozdanie finansowe zostało sporządzone i złożone w odpowiednim rejestrze sądowym w terminie określonym ustawą.

Okoliczności popełnienia czynów przypisanych przez Sąd oskarżonej V. H. nie budzą zatem wątpliwości. W okresach objętych zarzutami spółka (...) sp. z o.o. była rzeczywiście istniejącym podmiotem gospodarczym, którego kierownik miał obowiązek sporządzenia i złożenia rocznego sprawozdania finansowego do właściwego rejestru sądowego. Oskarżona V. H. pełniła funkcję prezesa zarządu, a więc była kierownikiem jednostki w rozumieniu Ustawy o rachunkowości, od 2007 do 2010 roku. Fakt pełnienia przez oskarżoną wskazanej funkcji w w/w okresie nie budzi wątpliwości i znajduje potwierdzenie w materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie.

Reasumując, Sąd, dokonując analizy i swobodnej oceny całokształtu zebranych w sprawie dowodów, uznał, że oskarżona popełniła trzy czyny zabronione, tj. dwukrotnie przestępstwo z art. 77 ust. 2 ustawy o rachunkowości i jednokrotnie występki z art. 79 ust. 4 tej ustawy. V. H. nie zastosowała się bowiem do ciężącego na niej ustawowego obowiązku sporządzenia za okres od 20 listopada do 31 grudnia 2007 roku i za rok 2009 oraz złożenia za rok 2008 sprawozdań finansowych z działalności prowadzonej przez spółkę (...). W opinii Sądu należy uznać, iż oskarżona czyny te popełniła umyślnie w zamiarze ewentualnym. Należy bowiem podkreślić, że uczestniczenie w obrocie gospodarczym oraz pełnienie funkcji prezesa zarządu spółki obliguje do zapoznania się z obowiązującym porządkiem prawnym i baczne zwracanie uwagi na aktualizujące się stosunku do danej osoby obowiązki. Fakt, że oskarżona obejmując i pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki nie starała się w sposób należyty zapoznać z ciężącymi na niej jako prezesie obowiązkami, których zaniechanie mogło skutkować różnorodnymi konsekwencjami, mimo iż miała możliwość i powinna była to uczynić, pozwala na przyjęcie, że rezygnując z takiej możliwości, godziła się, że zaniechanie wypełnienia ewentualnych ciężących na niej obowiązków będzie stanowiło czyn sprzeczny z prawem, także w zakresie prawa karnego. Stąd też nie można uznać, aby niewiedza o konieczności sporządzania i składania sprawozdań finansowych, na którą powoływała się oskarżona była usprawiedliwiona.

Uznając zatem, że okoliczności i wina oskarżonej nie budzą wątpliwości, a w stosunku do oskarżonej w niniejszej sprawie zaistniały także dalsze materialne oraz formalne przesłanki, określone w art. 66 § 1 i 2 k.k., Sąd skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania wobec oskarżonej.

Pierwszą z przesłanek określoną w art. 66 § 1 k.k., odnoszącą się do osoby oskarżonego, jest wymaganie, aby nie był on karany za przestępstwo umyślne, a jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniały przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Zdaniem Sądu, oskarżona V. H. bezsprzecznie spełniła ten warunek. Nie była ona dotychczas karana sądownie (k. 56, 97, 141) i nie wchodziła w konflikty z prawem, a z jej wyjaśnień oraz postawy przyjętej w toku postępowania wynika, iż prowadzi w pełni ustabilizowany tryb życia i właściwie funkcjonuje w społeczeństwie, środowisku rodzinnym i najbliższym otoczeniu.

Zgodnie z art. 66 § 2 k.k. warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności. Popełnione przez V. H. czyny z art. 77 pkt 2 ustawy o rachunkowości

zagrożone są zaś karą grzywny lub karą pozbawienia wolności do lat dwóch (albo obu tym karom łącznie), natomiast czyn z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości zagrożony jest karą grzywny albo karą ograniczenia wolności.

Sąd, decydując się na warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonej, miał również na względzie okoliczność, iż wina i stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez nią przestępstw nie są znaczne.

Sąd uznał stopień winy oskarżonej za nieznaczny. Nie ma wprawdzie wątpliwości, że jako kierownik jednostki winna ona znać obowiązki ciężące na niej z tytułu pełnionej funkcji i uczynić im zadość, aczkolwiek należy pamiętać, iż wszystkie czynności związane z prowadzeniem spółką (...) wykonywał R. W. i to także on w oparciu o wewnętrzne uzgodnienia miał zajmować się takimi sprawami jak dopilnowanie sporządzenia i złożenie we właściwym rejestrze sądowym sprawozdania finansowego, mimo iż nie ciążyła na nim jako na prokurencie spółki odpowiedzialność za niewykonanie tychże czynności. Oskarżona V. H. jedynie formalnie pełniła funkcję prezesa zarządu, pozostając w zaufaniu, że wszelkich niezbędnych i wymaganych działań, czynności i niezbędnych formalności dopełni R. W.. Zdaniem Sądu, fakt ten wpływa obniżającą na stopień winy oskarżonej, aczkolwiek jednocześnie należy podkreślić, iż w chwili popełnienia czynów była ona niewątpliwie w stanie rozpoznać ich znaczenie i świadomie pokierować swoim postępowaniem. Nie zaszła również żadna okoliczność wyłączająca winę czy też bezprawność jej zaniechania.

Również stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżoną jest, zdaniem Sądu, nieznaczny. V. H. nie kierowała się motywami zasługującymi na szczególne potępienie czy też innymi niskimi pobudkami, nie działała również w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub dla wyrządzenia szkody innym osobom. Naruszyła wprawdzie obowiązki wskazane w ustawie o rachunkowości, nie spowodowała tym jednak żadnej realnej szkody, co nie ma wprawdzie znaczenia dla jej odpowiedzialności, ale może mieć znaczenie dla oceny społecznej szkodliwości jej zachowania.

Podsumowując, postawa V. H., niekaranej dotąd za przestępstwo umyślne, jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie ona przestrzegała porządku prawnego. W ocenie Sądu również świadomość ewentualnej możliwości podjęcia postępowania, będzie działać na oskarżoną dyscyplinująco, co spowoduje, że będzie ona zwracała baczniejszą uwagę na swoje zachowanie i konieczność przestrzegania prawa w przyszłości, a podjęcie warunkowo umorzonego postępowania nie będzie konieczne.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznając winę oskarżonej w zakresie popełnienia czynów z art. 77 pkt 4 ustawy o rachunkowości oraz czynu z art. 79 pkt 4 ustawy o rachunkowości, na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k., postępowanie karne warunkowo umorzył na okres 2 lat próby.

Jednocześnie, na podstawie art. 67 § 3 k.k., Sąd zobowiązał oskarżoną do zapłaty świadczenia pieniężnego w kwocie 1 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Postpenitencjarnej. Sąd uznał bowiem, iż nałożenie takiego obowiązku będzie dla oskarżonej realną i odczuwalną dolegliwością za popełnione przez nią czyny zabronione. Wysokość orzeczonego świadczenia pieniężnego mieści się, zdaniem Sądu, w granicach możliwości zarobkowych i finansowych oskarżonej.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. i 629 k.p.k. Sąd zasądził również od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 60 złotych tytułem opłaty.